

ευθυμογράφημα

και να κρατούν με την όμορφη συμπεριφορά τους και σύνεση ισορροπημένη τη φτώχη και πολυμελή οικογένειά τους!

Ως προς τον κ. Βακόνδιο, τον δικό μου πλέον «ΒΑΚΩΝΔΙΩ», πολύ αργότερα γνωρίστηκα καλύτερα μαζί του και έγινα φίλος του. Και για να πω την αλήθεια, εγώ το επεδίωξα αυτό, όταν ένα πρωινό βρήκα την ευκαιρία να συνομιλήσω μαζί του.

Είχε έρθει στο Τμήμα ζητώντας τον Αστυνόμο μας που ήταν φίλος του. Κάπου βρισκόταν και του είπα να τον περιμένει, όπως και έκανε. Του πρόσφερα καφέ και μιλήσαμε διάφορα, χωρίς να του πω το παλιό «σαράκι» που είχα ανακαλύψει και εσώψυχα πράγματι με «έτρωγε»!

Δεν του είπα -τότε- τίποτα, προσπαθούσα όμως να εκμαιεύσω τι σκεπτόταν για μένα και αν ακόμη θυμόταν εκείνο το περιστατικό. Ήταν στην κουβέντα του ανθρώπινος, ζεστός, καλόκαρδος, πολύ φιλικός και χωρίς υπερβολή, σε έπαιρνε αμέσως με το μέρος του. Τίποτα λοιπόν δεν έμαθα για τα τότε, παρά του ότι είχα επιστρατεύσει και την «χωροφυλακίστικη» πονηριά μου!

Κάποτε ύστερα από πολύ καιρό, αφού είχαμε γνωριστεί περισσότερο και πολλά απογεύματα, πίναμε καφέ μαζί στο καφενείο του «Μανίσκα» ή στο «Ακταίο» που και τα δύο ωραία αυτά κέντρα, βρισκόντουσαν ή και ίσως ακόμη βρίσκονται στο Μανδράκι της Ρόδου, τόλμησα να του πω και τη δική μου στενοχώρια. Τότε δηλαδή, που ανακάλυψα εκείνα τα δυο ασυγχώρητά μου ορθογραφικά λάθη, στο δικό του επώνυμο, τα οποία -όταν πήρε στα χέρια του την κλήση- διάβαζε και «ερευνητικά» με... κοίταζε, σαν κάτι να ήθελε-ίσως- να μου πει.

Ο ευγενής εκείνος άνθρωπος, απορούσε με τα λεγόμενά μου και «μάλλον» έκανε ότι δε θυμόταν τέτοιο περιστατικό. Και αν συνέβη -θυμάμαι ότι μου είπε τότε- πως δεν χρειάζονται στενοχώριες! Τέλειος και απόλυτα σωστός στη συμπεριφορά του! Οι πολυπληθείς φίλοι του -όσοι ακόμη υπάρχουν στη ζωή ύστερα από τόσα χρόνια- θα τον θυμούνται με συγκίνηση εκείνον τον υπέροχο άνθρωπο!

Θυμάμαι ακόμη, πως την ίδια μέρα που του ανέφερα για τα όποια μου κενά, τα ορθογραφικά μου λάθη αλλά και τις όποιες δικαιολογίες που είχα να του «προτάξω» προκειμένου να δικαιολογήσω τα... «αδικαιολόγητα», εκείνος με συνεχάρη που φοιτούσα στο Βενετόκλειο Γυμνάσιο και αισθάνθηκα μεγάλη χαρά, όταν ανάμεσα στους φίλους μου, τότε που πήρα το πολυπόθητο απολυτήριό μου, σε μια ταπεινή γιορτή του σχολείου μας, ήταν εκεί - κοντά μου, δίπλα μου και ολόθερμα συμμετείχε μαζί με άλλους μου συναδέλφους και φίλους, στη δική μου χαρά και στη

δική μου συγκίνηση!

Ο κ. Βακόνδιος - ο δικός μου επαναλαμβάνω «ΒΑΚΩΝΔΙΩΣ» ήταν -πάλι θα το τονίσω- μία ξεχωριστή φυσιογνωμία, ένας ευγενής, ήσυχος, καλόκαρδος και πρᾶος άνθρωπος, που έχαιρε μεγάλης εκτίμησης!

Εκεί στη Ρόδο, τον γνώριζε πολύς κόσμος, τον σέβονταν και τον αγαπούσαν και λόγω της θέσεώς του ως Διευθυντής του Εθνικού Ιδρύματος Ραδιοφωνίας (Ε.Ι.Ρ.) παράρτημα Ρόδου, είχε αποκτήσει μόνο φίλους!

Αν με ρωτήσετε για το συγκάτοικο συνάδελφο και φίλο Νίκο Μικέλη, ο οποίος βιαίως με σήκωσε από το κρεβάτι μου για να πάμε να δούμε... γάμπες, αυτός σας πληροφορώ πως τα έγραφε όλα με γιώτα ή ωμέγα και δεν... έτρεχε τίποτε! Σωστός «καρατζόβας» και δολοφόνος της γραμματικής, χωρίς στενοχώριες και σκέψεις ορθής γραφής ονομάτων. Όμως, σαν αστυνομικό όργανο ο Νίκος δεν είχε ταίρι του σε υπευθυνότητα, οξυδέρκεια, καλοσύνη και ευθυκρισία!

Καλά έκανες Νίκο και τα έγγραφες όλα με γιώτα! Άλλωστε -όπως έλεγες- το νόημα να βγαίνει, τα άλλα ήταν... χαζομάρες! Ο Βακόνδιος -έλεγες- είτε με όμικρον είτε με ωμέγα, ήταν γραμμένος στο τροχονομικό μπλοκ, την ίδια παράβαση τροχαίας είχε διαπράξει!

Όσο για τη δική μου γραφή κειμένων και ονομάτων, πολλές φορές μέσα σε αυτά τα κείμενα ή ονόματα και σήμερα ακόμη, ελλοχεύει η αβλεψία και η άγνοιά μου, χωρίς όμως να αισθάνομαι πως «χάλασε και ο ντουσιάς»!

Εκείνο το «ΒΑΚΩΝΔΙΩΣ», βλέποντάς το -τότε- στο μπλοκ, με είχε «ταρακουνήσει» γιατί αυτόματα θυμήθηκα και την ερευνητική ματιά του οδηγού!

Χιλιάδες ήμαστε οι τότε συνάδελφοι «καραντζόβες» που στη γραφή μας -λόγω άγνοιας- «κοπανούσαμε» κάποια «καλλιγραφικά» γιώτα ή ωμέγα, την ομορφιά και ... την ευστοχία των οποίων θα ζήλευε και ο συμπαθέστατος και σεβαστός καθηγητής και λεξικογράφος κ. Μπαμπινιώτης.

Όμως, εκείνοι οι «καραντζόβες» ήταν πολύ καλοί αστυνομικοί και έκαναν πολύ καλά τη δουλειά τους, την οποία εκτελούσαν με ζήλο και προθυμία! Το κυριότερο όμως ήταν πως και ως συνάδελφοι ήταν αγαπημένοι μεταξύ τους και η αγνή τους φιλία κρατά -για όσους φυσικά ζουν ακόμη- και μετά την αποστρατεία τους!

Απόκτησαν οικογένεια, παιδιά, εγγόνια, γέρασαν, είναι «φορτωμένοι» με προβλήματα υγείας και άλλα τινά, δε ξεχνούν όμως τη φιλία τους και πολλές φορές η νοερή επιστροφή τους σε κείνα τα δύσκολα χρόνια, τα γεμάτα όμως αγάπη και ανθρωπιά, φέρνουν δάκρυα νοσταλγίας στα γερασμένα τους μάτια.]

“ Χιλιάδες
ήμαστε οι τότε
συνάδελφοι
«καραντζόβες»
που στη γραφή
μας -λόγω άγνοιας-
«κοπανούσαμε»
κάποια
«καλλιγραφικά»
γιώτα ή ωμέγα ”